

Bokrecension

Min tibetanska barndom i Zorgay

av Kondro Tsering

svensk översättning av Katrin Goldstein-Kyaga

Recension av Mia Körling

När jag läser *Min tibetanska barndom i Zorgay* får jag en känsla av att personen som skrivit detta radband av intima minnen och familjära historier är en vis äldre rynkig tibetansk man. Något av ett livslångt lärande lyser igenom, där man når över kulturella skillnader och möts av igenkännande inför Kondro Tserings bus som barn och tillit till den kärleksfulla farmordern. Så man blir förvånad att det är en ganska ung man som skrivit dessa ord. Och förstärkt då att det man läser inte är långt borta i tiden. När Kondro Tsering i boken beskriver sin knaggliga väg från barn till ungdom och den hårt ansatta bondefamiljens slit är det svårt, om inte omöjligt, att ta dem till sitt hjärta. Med träffsäkerhet och ett enkelt språk blir man införstådd med hur olika sysslor anses som manliga och andra som kvinnliga, t.ex. att hämta vatten och ta hand om grisar. Att kvinnorna också är de som ska väcka regngudinnans sexuella begär för att få henne att gråta över fälten är också del i det liv som utspelar sig framför ögonen på den unga mannen. Boken *Min tibetanska barndom i Zorgay* är en självbiografisk berättelse där vi får följa författaren från födseln till dess att han börjar universitet med utgångspunkt i hans

avlägsna by i Zorgay i Sichuan.

Genom att dela med sig av sina milstolpar och vägskalet i sin personliga utveckling vävs den tibetanska kulturens egenheter in från Kondros perspektiv. Hur han som barn blir medveten om det komplexa förhållande som hans närmaste har till hur man behandlar djuren och vad som faktiskt lärs ut i buddhismen. Han envisas med att leka med vaktunden, bjuda in den i huset och ge den tillräckligt med mat. Fast hans far menar att det är hundens karma att vara fastkedjad och hungrig. Vi får följa med Kondro till skolan där han är ensam om att bära de traditionella tibetanska stövlarna, som han beskriver som varmare än sina kamraters kinesiska gummiskor. Hans klasskamrater skrattar åt honom men Kondro kan inte i sin unga ålder förstå varför de vill frysa om fötterna. Men med tiden och den moderna världens intryck förändras hans syn på de vackra tibetanska stövlarna och en karta målas upp över hur synen på verkligheten förändras hos människorna runt honom. Man får en bild av hur de traditionella buddhistiska texterna och tibetanska hjältarna och myternas mening förminsas. Samtidigt som han delar samma funderingar om pinsamheter,

Författaren Kondro Tsering.

humor, mobbning och längtan som alla barn upplever oavsett kultur. Det Kondro Tserings *Min tibetanska barndom i Zorgay* erbjuder är att få kika in genom dörrspringan till en pojkes liv och upplevelser som just råkar vara tibetani i en kultur där allt är föränderligt. Jag vill verkligen rekommendera boken starkt – då den nästan fick mig att känna den varma färfällen om natten och den grova smutsen på mina händer efter en lång vinter. Man blir medveten om att de upplevelser Kondro Tsering berättar om så självklart och rättfram, möjligen snart är just bara minnen som man inte vill missa från den unika tibetanska kulturen på världens tak. *

Ladda ner boken här: www.academia.edu/2118431/A_Zorgay_Tibetan_Childhood_Min_tibetanska_barndom_i_Zorgay_Asian_Highlands_Perspectives_17_Author_Kondro_Tsering

Haren i månen

Barnbok på tibetanska

Illustrerad av Veronica Leo

En underbar saga om våra goda och onda egenskaper och hur vi kan tänka för att vara mindre själviska. Boken är generöst illustrerad med Veronica Leos varma och frodiga teckningar.

Hare är en boddhisatva som genom sin självklara osjälviskhet blir en upplyst buddha. Han bor i en djup skog tillsammans med sina vänner den spralliga apan, en mycket smart varg och den lekfulla bävern. Hare är väldigt snäll och omtyckt av alla. Han försöker lära de

andra djuren hur de ska bli snällare.

Hare föreslår att alla ska turas om att bjuda varandra på middag. Vargen tycker att han är listig när han bjuder på rester som andra har slängt i soporna, apan bjuder på frukt som är hans favoritmat och bävern bjuder på fisk. Hare är vegetarian och vill inte döda. När det är hans tur att bjuda på middag erbjuder han sina vänner det finaste han kan komma på – att äta upp honom. När gudarnas konung Indra får höra detta så tycker han att det är en för stor överdrift, men uppmärksammar Kanins osjälviskhet.

Boken kan beställas genom www.ltwa.net eller kontakta Tibetkommittén för mer info.